

За таквозъ контошче залудѣла.  
 Върнала се замислена въ кжщи,  
 Току ходи и току се мърши.  
 Дѣдо гледа, па се чудомъ чуди:  
 — Бре какви сж, бабо, тѣзъ полуци,  
 Какви ти се случиха прѣмежди,  
 Та навжси старитѣ си вѣжди?  
 — Слушай дѣдо, бабата отврѣща,  
 Толкосъ годинѣ пазя тая кжща  
 Искамъ сега въ старостъ за награда  
 Да ми купишъ чохено контошче,  
 Подплатено съ лисичени кожи,  
 Да се стѣгна като булка млада.  
 — Не контошче, а кюркъ до петитѣ,  
 Като искашъ, ще да ти направя,  
 Отговаря съсъ готовностъ дѣдо,  
 И радостъ му свѣти вѣвъ очитѣ,  
 Какво искашъ дѣдо, ще ти вземе  
 Да се сѣти за младото врѣме.

Дѣдо неше баба да повтаря,  
 Ами тича право на пазаря.  
 Па развърже двѣ жълтици скжпи,  
 Сърма и конци и чоха накупи —  
 Чоха черна, конци — сърма чиста,  
 Двѣ-три върви бисерни маниста,  
 Па продаде два вола другаря,  
 Продаде ги безъ жалъ на пазаря,  
 Па одиде вѣвъ темна чаршия,  
 Та си купи пушка кремиклия  
 Да убие двѣ хитри лисици  
 Да имъ вземе топичкитѣ кожи,  
 Чохенъ контошъ добръ да наложи.  
 Па повика майстори знатни,  
 Прославени съ тия ржцѣ златни  
 Да ушиятъ контошче на баба,  
 Да го скроятъ, тѣй каквото трябва.

Насѣдаха майстори знатни,